

" মৰমৰ সন্তানসকল – দেহ সহিত সকলো পাহৰি এজন পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়াহে সু - সন্তান বুলি কোৱা হ'ব , এই পুৰণি দুনিয়াৰ পৰা তোমা লোকৰ বুদ্ধি আঁতৰি যোৱা উচিত "

প্ৰশ্ন: পিতাৰ জ্ঞান কোনসকল সন্তানৰ বুদ্ধিত সহজে বহে?

উত্তৰ: যিসকল গৰিব সন্তান, যাৰ মোহ নষ্ট হৈছে আৰু বুদ্ধি বিশাল তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত গোটেই জ্ঞান সহজে বহে। বাকী যাৰ বুদ্ধিত এইটো থাকে যে আমাৰ ধন, আমাৰ স্বামী.... তেওঁলোকে জ্ঞান ধাৰণ কৰি উচ্চ পদ পাবলৈ সক্ষম নহয়। পিতাৰ হোৱাৰ পিছতো লৌকিক সম্বন্ধীয়ক স্মৃতিলৈ অনা অৰ্থাৎ বিবাহৰ চুক্তি দৃঢ় নহয়, তেওঁলোকক কু-সন্তান বুলি কোৱা হয়।

গীত: তোমাৰ গলিতে মৰিব বিচাৰোঁ ..... (মৰনা তেৰী গলী মে .....)

ওঁম শান্তি। মিঠা-মিঠা সন্তানসকলে নিজেই গীতৰ অৰ্থ বুজি পাইছা নিশ্চয়। এতিয়া জীয়াই থাকোতেই পিতাৰ হোৱা আৰু পুৰণি দুনিয়া যাক ৰৌৱৰ নৰক বুলি কোৱা হয় তাক পাহৰিবও লাগে আৰু এৰিবও লাগিবই। ৰৌৱৰ নৰকক পাহৰি স্বৰ্গক স্মৰণ কৰিব লাগে। নিজকে আত্মা বুলি ভাবি নিজৰ পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। পুৰণি দুনিয়া বুদ্ধিৰ পৰা আঁতৰি যোৱা উচিত। তাৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰা উচিত। এয়া হৈছে জন্ম-জন্মান্তৰৰ কৰ্ম বন্ধন। এটা জন্মৰ নহয়, জন্ম-জন্মান্তৰৰ কৰ্ম-বন্ধন। কিমান পাপ, কাৰ-কাৰ লগত কৰিছে, সেই সকলো জন্ম লৈ লৈ ভুগিবলগীয়া হয়। গতিকে এই কৰ্মবন্ধনৰ দুনিয়া পাহৰি যাব লাগে। এয়া ছিঃ ছিঃ দুনিয়া, পতিত শৰীৰ নহয় জানো ইয়াৰ পৰা মোহ ত্যাগ কৰা। গৰিবৰ মোহ সহজে আতৰি যায়, চহকীসকলৰ কাচিৎহে আতৰে। তেওঁলোকে ভাবে আমি স্বৰ্গৰ সুখত বহি আছো, গৰিবসকল দুখী হয়। এনেমতো গোটেই ভাৰতেই দৰিদ্ৰ তথাপিও তাৰ ভিতৰতো যিসকল দৰিদ্ৰ তেওঁলোকে ততালিকে জ্ঞান আহৰণ কৰি লয়। তেওঁলোকৰ বাবেই পিতা আহে। গৰিবসকলে অধিক সম্পদ পায়। সকলো সেৱাকেন্দ্ৰতে দেখা যায় চহকীসকল কাচিৎহে তিষ্ঠি থাকে। স্ত্ৰীসকলো গৰিব ঘৰৰ সকলহে আহে। চহকীসকলে পতিৰ পৰা সুখ পায়, সেইবাবে তেওঁলোকৰ পৰা বুদ্ধিযোগ আঁতৰি নাহে। গৰিব সকলেই সাধাৰণতে জ্ঞান আহৰণ কৰে। পিতা হৈছেই গৰিব নিবাসী। যিজন পিতাক সকলোৱে স্মৰণ কৰে। কিন্তু ড্ৰামা অনুসৰি ভক্তই ভগৱানক নাজানে। ভগৱানতো হৈছেই ভক্তসকলৰ ৰক্ষক। ভক্তিৰ ফল দিওঁতা, সংগতি দাতা এজনেই পিতা। তোমালোক সন্তানসকলে পিতাৰ দ্বাৰা এতিয়া জ্ঞানৰ কথা শুনি আছা। এই জ্ঞান সেইসকল সন্তানৰ বুদ্ধিত সোমায় যাৰ বুদ্ধি বিশাল আৰু মোহ আতৰি গৈছে।। যাৰ বুদ্ধিত এইটো থাকে - মোৰ স্বামী, মোৰ ধন তেওঁলোকে উচ্চ পদ পাব নোৱাৰে। পদ তেওঁলোকে পায় যিয়ে ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ পৰিচয় দিয়ে। পিতাৰ পৰিচয় অবিহনে উত্তৰাধিকাৰ কেনেকৈ পাব? প্ৰেমিকক কেৱল প্ৰেমিক বুলি ক'লেই লাভ নহয়। পৰিচয় নোহোৱাকৈ প্ৰেমিকৰ লগত বিবাহ কেনেকৈ হ'ব পাৰে? কন্যাৰ বিবাহৰ সময়ত ফটো আদি দেখুওৱা হয়। অমুকৰ সন্তান হয়, এইটো বৃত্তিধাৰী হয়। আগতে দেখুওৱা নাছিল, নেদেখাকৈয়ে বিয়া পাতি দিছিল। তথাপিও জীৱিকাৰ বিষয়ে জনায় নহয় জানো। ইয়াত কোনো কোনো সন্তানে নিজৰ পিতাকক অথবা প্ৰেমিকক নাজানেই তেন্তে বিবাহ কেনেকৈ হ'ব? ক্ৰমানুসৰি হয়। কিছুমানৰ বিবাহৰ চুক্তি মিছা। পাৰলৌকিক প্ৰেমিকক স্মৰণ নকৰে, লৌকিক প্ৰেমিকক, লৌকিক সম্বন্ধীয় আদিক মনত পেলাই থাকে গতিকে বিবাহৰ চুক্তি দৃঢ় নহ'ল। তেওঁলোকক কু-সন্তান বুলি কোৱা হয়। দৃঢ়তা সম্পন্ন সকলক সু-সন্তান বুলি কোৱা হয়। সু-সন্তানৰ সংখ্যা অতি তাকৰীয়া। ভাৰ্টিষ্ঠ ইমানবোৰক ৰখা হয় যদিও বহুতেই কেঁচাই হৈ থাকিল। নিজৰ প্ৰেমিকক চিনি নাপায়। যিদৰে পাৰা হাতত নৰয় স্মৃতিত থকাটোও তেনেকুৱাই কঠিন হয়। বাৰে বাৰে পাহৰি যায়। 25-30 বছৰ হোৱা সকলেও পুৰা স্মৃতিত থাকিব নোৱাৰে। তোমালোকে জানা পাৰলৌকিক প্ৰেমিক 21 জন্মৰ বাবে মহাৰজা মহাৰাণী কৰি তোলোতা হয়। সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ বিষয়ে জানোঁতা হয়। প্ৰেমিকাসকলক ইমান বুজায় তথাপিও বুদ্ধিত নবহে। বুদ্ধি পুৰণি দুনিয়াৰ বন্ধনত ঘূৰি ফুৰে। এইটো বুজি নাপায় যে বন্ধনত আৱদ্ধ হৈ আছো। সম্বন্ধ থাকিব লাগে এজনৰ সৈতে। বাকী সকলো হৈছে বন্ধন। সন্তানসকলক বুজোৱা হয় - এজনৰ সৈতে সম্বন্ধ ৰাখা, তেওঁ তোমালোকক সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ শিক্ষা দিয়ে।

তোমালোকে জানা - আধাকল্প হৈছে জ্ঞানকাণ্ড, আধাকল্প ভক্তিকল্প। জ্ঞানকাণ্ডত 21 জন্মৰ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্তি হয়। তাত হৈছে সতোপ্ৰধান আকৌ পিচত সতোপ্ৰধানৰ পৰা অৱনতি লৈ সতো অৱস্থা হয়, আকৌ সতোৰ পৰা অৱনতি হৈ ৰজো অৱস্থালৈ আহে। যেতিয়া সতো পুৰা হয় তেতিয়া জ্ঞানকাণ্ড পুৰা হৈ যায়। দ্বাপৰৰ পৰা ভক্তি আৰম্ভ হয়। ভক্তিও প্ৰথমে

সত্যোপধান হয়। পিচলৈ ভক্তিও সত্যো-ৰজো-তমো অৱস্থালৈ আহে। ব্যভিচাৰী হোৱাৰ কাৰণে ভক্তিও অধঃপতিত হৈ যায়। এতিয়া এয়া জনা আৰু আনক বুজোৱাতো অতি সহজ। তোমালোক সন্তানসকলে এই বৌৰৰ নৰকৰ পৰা সম্বন্ধ চিঙি এজনৰ লগত ৰাখিব লাগে। এজন পিতাৰ সৈতে সম্বন্ধ ৰখাৰ অভ্যাস কৰা। পিতাক স্মৰণ কৰিলেহে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। গৰিবসকলে ভাল মেহনত কৰে। সেয়েহে মহানতা গৰিবসকলৰে। পিতাইয়ো গৰিবৰ প্ৰতিয়ে বলিহাৰ হয়। আৰম্ভণিতে কিমান গোপ আছিল, কিমান মাতা আছিল! কিমান নোহোৱা হৈ গ'ল, বাকী অলপহে আছে। মাতাও অলপহে আছে। অৱশ্যে হয়, কিছুমান চহকী ঘৰৰো থাকি গ'ল। যেনেকৈ কুইন মাতা, দেৱী আদি। এতিয়া তোমালোকে মূল কথা বুজাব লাগে যে যিজন ভগৱানক সকলোৱে স্মৰণ কৰে তেখেতৰ পৰিচয় কি? পতিত-পাৱন পিতা যিয়ে ৰাজযোগ শিকাই নৰৰ পৰা নাৰায়ণ কৰি তোলে, তেওঁক নাজানিলেতো তোমালোকে পাপ কৰিয়েই থাকিবা, পিতাক গালি দিয়েই থাকিবা। সন্মিলনতো বহুত হৈ থাকে। তাত বুজোৱাসকল বহুত চোকা হ'ব লাগে। বুজাব লাগে - তোমালোকে বেদৰ মহিমা বুজি পোৱা কিন্তু ইয়াৰ পৰাতো একো লাভ নহয়। লাভতো এজন পিতাৰ পৰাহে হয়, যাক আমি জানো তোমালোকে নাজানা। আহিলে আমি বুজাই দিম। পিতাক নাজানিলে পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰ কেনেকৈ পাবা? পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰ হৈছে মুক্তি-জীৱনমুক্তি, গতি-সংগতি। এইবিলাক কথা পিতাইহে শুনায়। তোমালোক সন্তানসকলে মনত ৰখা উচিত। অন্য একোতে লাভ নাই। পিতাক আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানিব লাগে। ইয়াতো আধা কল্প হৈছে ভক্তি কাণ্ড, আধা কল্প সংগতি, জ্ঞান কাণ্ড। যদিও সন্মিলন পাতে কিন্তু নিজেই মূৰ্ছিত হৈ আছে। একোৱে বুজি নাপায়। তোমালোকে সকলোকে পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। যেতিয়া বহুতে পৰিচয় পাই যাব তেতিয়া ক'ব - আশ্চৰ্য হৈ গ'ল, এওঁলোকেতো গোটেই সৃষ্টিৰ আদি, মধ্য, অন্তৰ ৰহস্য চিত্ৰসহ বুজাই দিয়ে। মাতাসকলৰ বহুত চখ থাকিব লাগে। পুৰুষসকল সহায় কৰিবলৈ তৈয়াৰ আছে, নিৰ্দেশনা পিতাই দিয়ে। কৰিব লাগে কন্যা আৰু মাতাসকলে। আজিকালি কন্যা-মাতাসকলৰ মহিমা বহুত। মাতা ৰাজ্যপাল বা প্ৰধানমন্ত্ৰীও হয়। এফালে সেইসকল মাতা আনফালে তোমালোক পাণ্ডৱসকলৰ মাতাসকল। তেওঁলোকৰ উৎসাহ বেছি, কাৰণ তেওঁলোকৰ ৰাজ্য। তোমালোকে তিনি খোজ ভূমিও নোপোৱা।

পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক অনেক ৰহস্য বুজাই থাকে। তোমালোকে এতিয়া স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ লোৱা। প্ৰেমিকে তোমালোকৰ শৃংগাৰ কৰি আছে, মহাৰাণী কৰি তোলে। এনেকুৱা প্ৰেমিকৰ লগত বুদ্ধিযোগ নৰখাতো বহুত ডাঙৰ ভুল। সন্তানসকলকতো বহুত বুজোৱা হয়। তোমালোকে মাথো ভক্তি আৰু জ্ঞানৰ পাৰ্থক্য বুজোৱা। ভাৰততেই গায়ন কৰা হয় - দুখত সকলোৱে সোঁৱৰণ কৰে, সুখত কোনেও নকৰে। সুখত কিয়নো স্মৰণ কৰিব? এতিয়া সেই নতুন দুনিয়া স্থাপনা হৈ আছে। কিন্তু সুখৰ উত্তৰাধিকাৰো পুৰা ল'ব লাগে। মাতা-পিতাই জানে কোন কিমান লায়কৰ হয়। মৃত্যু যেতিয়া সমীপত আহি পাব তেতিয়া পিতাই ক'ব তুমি ভালকৈ পুৰুষাৰ্থ নকৰিলা, সেই কাৰণে তোমাৰ এনে অৱস্থা হৈছে। এইটোও শুনাব তুমি কোন শ্ৰেণীৰ প্ৰজাত আহিবা, কোন শ্ৰেণীৰ চাকৰ হ'বা, সকলো শুনাব। অম্মা!

কিছুমান সন্তানে ভাবে - মই আজি বহুত ভালকৈ মুৰুলী শুনালো। কিন্তু নহয়, এয়াতো শিৱবাবা আহি সহায় কৰে। নিজৰ অহংকাৰ থাকিব নালাগে। তোমালোককতো পিতাই শিকায় - যি তোমালোকে শুনোৱাগৈ। পিতা নহ'লে তোমালোকৰ কিহৰ মুৰুলী। মুৰুলীধৰৰ সন্তানসকল মুৰুলীধৰ হ'ব লাগে, নহ'লে উচ্চ পদ পাব নোৱাৰিবা। অৱশ্যে কিবা অলপ নহয় কিবা লাভ হৈ যায়, কোনোবাই সেৱাকেन्द्र (চেন্টাৰ) খুলিলে বহুত আশীৰ্বাদ পায়। ইমান সময় ধৰি পঢ়ি আছা যেতিয়া নিজেই সেৱা কৰি চেন্টাৰ খুলি সেৱা আৰম্ভ কৰিব লাগে। নিজে শিকিছা যেতিয়া আনক শিকাৰ নোৱাৰা জানো? ব্ৰহ্মাকুমাৰী লাগে বুলি ক'লে পিতাই বুজি পায় - হয়তো নিজৰ ইমান জ্ঞান নাই। বাকী ইয়ালৈ আহি কি কৰা। পিতাই বুজায় - ডাৱৰ আহল, ৰিফ্ৰেচ হৈ গৈ বৰষিব লাগে। নহ'লে পদবী কেনেকৈ পাবা? মন্মা-বাবা বুলি কোৱা তেন্তে সিংহাসনত অধিষ্ঠিত হৈ দেখুওৱা। এইটোও কাৰো অহংকাৰ আহিব নালাগে যে মই দিলো। তোমালোকে একোৱে নিদিবা, পিতা তেতিয়া তোমালোকক কড়িৰ সলনি হীৰা দিয়াৰ পৰা বাচি যাব। অম্মা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

* ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:- **

(1) এজনৰ সৈতে সকলো সম্বন্ধ ৰাখি বুদ্ধিযোগ অনেক বন্ধনৰ পৰা আতৰাই আনিব লাগে। এজনৰ সৈতে বিবাহৰ দৃঢ় চুক্তি কৰিব লাগে। বুদ্ধিযোগ ইফালে-সিফালে লগাব নালাগে।

(2) পিতাৰ সমান মূৰুলীধৰ হ'ব লাগে, মই ভাল মূৰুলী শুনালো – এনেকৈ অহংকাৰত আহিব নালাগে। ডাৱৰৰ দৰে ভৰপূৰ হৈ (জ্ঞানেৰে ভৰপূৰ হৈ) বৰষিব লাগে। পঢ়িছা যেতিয়া চেন্টাৰ খুলি সেৱাত লাগি যাব লাগে।

বৰদান: উপৰাম হোৱাৰ অভ্যাসৰ দ্বাৰা পাচ উইথ অ'নাৰ চ (সন্মানসহ উত্তীৰ্ণ) হওঁতা ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান হোৱা

যেনেকৈ ব্ৰহ্মা পিতাই সাকাৰ জীৱনত কৰ্মাতীত হোৱাৰ আগতে উপৰাম তথা স্নেহী হৈ থকাৰ অভ্যাস প্ৰত্যক্ষ ৰূপত অনুভৱ কৰালে, সেৱা বা কোনো কৰ্ম ত্যাগ নকৰিলে কিন্তু উপৰাম হৈ সেৱা কৰিলে। এই উপৰাম অৱস্থাই সকলো কৰ্মতে সহজে সফলতাৰ অনুভৱ কৰায়। গতিকে সেৱাৰ বিস্তাৰ যিমানেই নবঢ়োৱা কিন্তু বিস্তাৰলৈ যাওঁতে যাতে সাৰ স্থিতিৰ অভ্যাস কম নহয়, তেতিয়াহে ডবল লাইট হৈ কৰ্মাতীত স্থিতি প্ৰাপ্ত কৰি ডবল মুকুটধাৰী, ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান পাচ উইথ অ'নাৰ হ'ব লাগে।

স্লোগান: নিজকে এনেকুৱা শক্তি স্তম্ভ কৰি তোলা যাব দ্বাৰা অনেকে নতুন জীৱন গঢ়ি তোলাৰ শক্তি প্ৰাপ্ত কৰে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

মাতেশ্বৰীৰ মধুৰ মহাবাক্য :

(1) **নিজৰ প্ৰকৃত লক্ষ্য কি:-** প্ৰথমতে এইটো জনাতো জৰুৰী যে নিজৰ প্ৰকৃত লক্ষ্য কি? সেয়াও ভালদৰে বুদ্ধিত ধাৰণ কৰিব লাগে তেতিয়াহে পূৰ্ণ ৰূপত সেই লক্ষ্যত উপনীত হ'ব পাৰিবা। নিজৰ প্ৰকৃত লক্ষ্য হ'ল - মই আত্মা সেই পৰমাত্মাৰ সন্তান হওঁ। আচলতে মই কৰ্মাতীত হওঁ পিছত নিজকে পাহৰি যোৱাৰ বাবে কৰ্ম বন্ধনলৈ আহি গ'লো, এতিয়া পুনৰ সেয়া স্মৃতিলৈ অহা বাবে, এই ঈশ্বৰীয় যোগত থাকি নিজৰ কৃত বিকৰ্ম বিনাশ কৰি আছে। গতিকে নিজৰ লক্ষ্য হ'ল - মই আত্মা পৰমাত্মাৰ সন্তান। বাকী কোনোৱে নিজকে ময়েই দেৱতা আছিলোঁ এই কথা বুজি উঠি সেই লক্ষ্যত স্থিত হৈ থাকিলে পৰমাত্মাৰ যি শক্তি সেয়া পাব নোৱাৰিব। আৰু তোমালোকৰ বিকৰ্মও বিনাশ নহ'ব, এতিয়া নিজৰ এয়া সম্পূৰ্ণ জ্ঞান আছে, মই আত্মা পৰমাত্মাৰ সন্তান কৰ্মাতীত হৈ ভৱিষ্যতে জীৱন মুক্ত দেৱী-দেৱতা পদ পাম, এই লক্ষ্যত স্থিত হৈ থাকিলে সেই শক্তি পোৱা যায়। এতিয়া এই মনুষ্যই সুখ, শান্তি, পৱিত্ৰতা বিচাৰে, সেয়াও যেতিয়া পূৰ্ণ যোগত থাকিব তেতিয়াহে প্ৰাপ্তি হ'ব। বাকী দেৱতা পদ হৈছে নিজৰ ভৱিষ্যত প্ৰালব্ধ, নিজৰ পুৰুষাৰ্থো বেলেগ আৰু নিজৰ প্ৰালব্ধও বেলেগ। গতিকে এই লক্ষ্যও বেলেগ, নিজকে এইটো লক্ষ্যত নাৰাখিবা যে মই পৱিত্ৰ আত্মা অৱশেষত পৰমাত্মা হৈ যাম, নহয়। কিন্তু আমি পৰমাত্মাৰ সৈতে যোগযুক্ত হৈ পৱিত্ৰ হ'ব লাগে, বাকী আত্মা গৈ পৰমাত্মা নহয়।

2) **এই অবিনাশী জ্ঞান ৰ অনেক নাম ৰখা হৈছে:-** এই অবিনাশী ঈশ্বৰীয় জ্ঞানৰ অনেক নাম ৰখা হৈছে। কোনোৱে এই জ্ঞানক অমৃত বুলি কয়, কোনোৱে জ্ঞানক অঞ্জ ন (মলম) বুলিও কয়। গুৰু নানকে কৈছিল - জ্ঞান অঞ্জন গুৰুৱে দিলে, কোনোৱে আকৌ জ্ঞান বৰ্ষা বুলিও কৈছে কিয়নো এই জ্ঞানেৰেই গোটেই সৃষ্টি সেউজ তজবজীয়া হৈ যায়। যি তমোপ্ৰধান মনুষ্য আছে তেওঁলোক সতোগুণী মনুষ্য হৈ যায় আৰু জ্ঞান অঞ্নেৰে অন্ধকাৰ আঁতৰি যায়। এই জ্ঞানক আকৌ অমৃত বুলিও কয় যাৰ দ্বাৰা মনুষ্য যি 5 বিকাৰৰ অগ্নিত জ্বলি আছে শীতল হৈ যায়। চোৱা গীতাত পৰমাত্মাই স্পষ্ট ভাবে কৈছে - কামেশু ক্ৰোধেশু তাৰ ভিতৰতো মুখ্য হৈছে কাম, যিটো 5 বিকাৰৰ ভিতৰত মুখ্য বীজ। বীজ থকা বাবে ক্ৰোধ, লোভ, মোহ, অহংকাৰ আদি বৃক্ষৰ জন্ম হৈ যায়, ইয়াৰ দ্বাৰা মনুষ্যৰ বুদ্ধি ভ্ৰষ্ট হৈ যায়। এতিয়া সেই বুদ্ধিতেই জ্ঞানৰ ধাৰণা হয়, যেতিয়া জ্ঞানৰ ধাৰণা পূৰ্ণ ৰূপত বুদ্ধিত হৈ যায় তেতিয়া বিকাৰৰ বীজ সমাপ্ত হৈ যায়। বাকী সন্যাসীসকলেতো ভাবে বিকাৰক বশ কৰাতো অতি কঠিন কাম। এতিয়া এই জ্ঞানতো সন্যাসীসকলৰ ওচৰত নায়েই। তেন্তে এনেকুৱা শিক্ষা কেনেকৈ দিব? মাথো এনেকৈ কয় যে মৰ্যাদাত থাকিবা। কিন্তু প্ৰকৃত মৰ্যাদা কোনটো আছিল? সেই মৰ্যাদাতো আজি কালি থহি গ'ল, ক'ত সেই সত্যযুগী, ত্ৰেতাযুগীদেৱী-দেৱতাৰ মৰ্যাদা যিয়ে গৃহস্থীত থাকি কেনেকৈ নিৰ্বিকাৰী প্ৰবৃত্তিত আছিল। এতিয়া সেই সত্য মৰ্যাদা ক'ত আছে? আজিকালিতো ওলোটো বিকাৰী মৰ্যাদা পালন কৰি আছে, ইজনে সিজনক এনেকৈয়ে শিকায় যে মৰ্যাদাত চলা। মনুষ্যৰ প্ৰথম কৰ্তব্য কি, সেয়া কোনেও নাজানে, মাথো ইমানে প্ৰচাৰ কৰে যে মৰ্যাদাত থাকা, কিন্তু ইমানখিনিও নাজানে যে মনুষ্যৰ প্ৰথম মৰ্যাদা কোনটো? **মনুষ্যৰ প্ৰথম মৰ্যাদা হ'ল নিৰ্বিকাৰী হোৱা**, যদি কাৰোৱাক এনেকৈ সোধা হয় যে তুমি এই মৰ্যাদাত থাকানে? তেতিয়া কে দিয়ে - আজিকালি এই কলিমুগী সৃষ্টিত নিৰ্বিকাৰী হৈ থকাৰ সাহস নাই। এতিয়া মুখেৰে মৰ্যাদাত থাকা, নিৰ্বিকাৰী হোৱা এনেকৈ ক'লেতো কোনো নিৰ্বিকাৰী হ'ব নোৱাৰে। নিৰ্বিকাৰী হ'বলৈ হ'লে প্ৰথমে এই জ্ঞান তৰোৱালেৰে এই 5 বিকাৰৰ বীজ শেষ কৰিব লাগিব তেতিয়াহে বিকৰ্ম ভস্ম হ'ব। ভাল বাৰু। ওঁম্ শান্তি।